

Bál

*S a kertben azóta is áll a bál: kocsik,
 lovak, álarcos nép, Robinzon, Péntek
 és harisnyanadrágos bakfisok,
 sütöttek húst és lampionok égtek,
 kopogtak túsarkú cipők, zenélt
 a menyezet s áthullt minden ide,
 szívdobogásuk, rekedt néger éneke,
 egy árny, mily nyurga, eleven, s mily egyszerű
 a csók a szeméttárolóban,
 csöngettek: nyiss kaput, kisírt szemű
 fiatal nőt kísérve be
 karolnád: ő lehet valaki másban,
 csak a szomorúság ízében érzed
 (keserű élvezet, hű méreg)
 liliomillat van a mellkasában,
 alszunk egymástól karnyújtásnyira,
 rózsák között hever Rozália,
 (hány ezer évet kell még átaludnia?)
 lehull keze, lám hull a vakolat,
 (ó, pestis ellen Csipkerózsika)
 meghalni kell, aludni nem szabad,
 hegedűjével itt hiába császkál:
 a szeretet erősebb a halálnál,
 gyantaszag, borostyánlakk, rozsdafény,
 a hegedűje csíkjaiban vér,
 a mosolya szívárog s újra csak:
 gyümölcsöző lét a lehetetlen,
 a lehetetlen elfogadása,
 de az a hirtelen szomjúság is,
 halálnál nagyobb lehetetlenért —
 ha ujjbegyekben sajdul
 kihűlt tapintás
 egymástól távolodva —
 a térd, könyörgő korlát hajlatában,
 a befalazott test, a szemrés
 csak végtelent hihet, eget és
 önmaga felett a nem-létező
 és szomjunk oltja.*